

KÖŞE

10 MAYIS 2020 • SAYI 1

İSTANBUL

HOŞ GELDİNİZ

Bizim için sadece bir dergiden öte, kendi düşüncelerimizin tüm saltlığı ile yaşam bulduğu köşemize hoş geldiniz. Hepimizin aklının bir köşesindeki düşüncelerin farklı gözlerle ele alındığı Köşe, hem kendi içinde hem de bir bütün olarak özel. Farklı, bazen birbirine zıt bakış açılarıyla oluşmuş bu dergi her ne kadar hiçbirimiz birbirimize benzemesek de bizi bir bütün haline getirdi. Aklımızın kuytu köşelerinde duran düşüncelere ışık tuttuğumuz ve tutmaya devam edeceğimiz köşe, umarım size sunduğumuz farklı bakış açıları ile bizde kendinize ait bir şeyler bulmanızı sağlar. Umarız ki köşeden köşeye atlarken sizin de aklınızdaki fikirler uyanır ve bizim köşemizde yeniden hayat bulur. Peki neden “Köşe”? Şüphesiz medya günümüzün en güçlü araçlarından biri. Silahların yerini “tweet”lerin aldığı, sinemanın yerini Netflix’in aldığı, modanın podyumlardan Instagram’a taşındığı 21. Yüz yıl dünyasında bir tuşla aradığımıza ulaşabiliyoruz. Ama bu bilgi kalabalığında biz nereye düşüyoruz? Büyüyen ve gelişen, raflardan ekranlara taşınan dergiler ve gazeteler tüm bu gelişmelere rağmen hala kendi okumak isteyeceğimiz bilgiye, düşünceye ulaşamıyoruz. En korkunç filmin haberler olduğu dünyada “Peki gençler ne düşünüyor?” diyen herkes için bizim köşemizi yaratmak, sansürsüz bir şekilde istediğimizi yazmak, okumak, çizmek ve yapmak için yarattığımız “Köşe”nin adı da kendi kadar özel bizim için. Artık gençlere ve ruhu genç kalanlara da okumak düşer. Kendimizi kısıtlamadan, ilgi duyduğumuz konular hakkında köşeler oluşturduğumuz dergimizin bu sayısında ele aldığımız birçok konu var. Doğa, politika, müzik, yaşam, sanat, günümüz gündemi, yemek, dizi/kitap önerileri ve karantınayı gibi bir sürü alanı bir köşede topladık. Dergimizin ilk sayısında, farklı bakış açılarıyla yorumlanan çeşitli konular ilgi çekici bir bütün oluşturmayı amaçlarken kendi özümüzden uzaklaşmamaya önem verdik. Herkesin okumaktan keyif alacağı, kendini ait hissedeceği bir sayı oluşturmaya dikkat ederken aktüaliteden uzaklamamaya dikkat ettik. Umarız farklı görüşlerin toplandığı bu “köşe”yi sizler de bizler kadar severek okursunuz.

İÇİNDEKİLER

- Doğanın Uyanışı
- Kim Jong Un Öldü mü?
- Karantina Günleri
- Güneş Yerinde Her Şey Yolunda
- Küçük Şeylerin Değeri
- Kriz Döneminde Yaratıcılık
- Bizi Biz Yapan Şey: Yemek
- Ne izlese? Ne okusak?
- Verimlilik Yarışı
- Anneler Günü

DOĞANIN UYANIŞI ESMA ERDEM

Verilmek istenen bir mesaj mı acaba tüm bunlar bize, hepimize, tüm insanlığa? Dünyaca yaşadığımız bu pandemi sürecinde öğrendiğimiz ve farkına vardığımız yüzlerce şeyden bir tanesi de tüm insanlık olarak doğaya verdiğimiz zarar ve bir ders almamız gerektiği sanırım. Dünyada neredeyse her ülkede onlarca vakayla başlayıp şimdi yüzlerce, binlerce, yüzbinlerce vakaya ulaşmış olan bu 'Corona virüs'le hepimiz evlere kapandık. Neredeyse 8 milyar insan ortak bir süreçten geçiyoruz ve bu yaşadıklarımızın arkasında bize verilmek istenen bir mesaj olduğunu düşünmek kaçınılmaz. Farklı farklı yerlerde getirilen birçok kısıtlama ve birçok ülkedeki sokağa çıkma yasağına bağlı olarak, dışarda kimse kalmayınca, trafik, kalabalık, kaos nerdeyse yok oldu ve 'normal' olarak adlandırdığımız hayatımız tam tersi bir hayata dönüştü. Her gün karşılaştığımız 'Evde kalın' uyarılarıyla kontrol altına alınmaya çalışılan bu virüs belki de bizim 'normal' olarak benimsediğimiz hayat biçiminin yanlışlarla dolu olduğunu hepimize gösterdi. Hayatımızın değişmesi gerektiğini göstermek için hepimizin hayatına dahil oldu.

Her yeri donattığımız, artık yollara sığdıramadığımız arabalar yerlerini yıllardır aramızda görmediğimiz hayvanlara, üstünde her gün koşuşturduğumuz, bir yerlere yetişirken basıp üstünden geçtiğimiz kaldırımlar yerlerini yeşillığe bırakmaya başladı. Dünyanın her gün bir ucundan diğer ucuna belki iş, belki tatil için bizleri götüren uçaklarla kirlettiğimiz havada şu an her zamankinden daha fazla kuş uçuyor. 'Çevre felaketi' olarak nitelendirebileceğimiz fabrikalarda çalışan işçilerin azaltılmasıyla ve dolayısıyla üretimin yavaşlamasıyla hava her zamankinden daha açık ve temiz görünüyor. Her yıl yüzlerce turist geldiği Venedik'in su kanallarında, su uzun bir süredir ilk defa bu kadar temiz ve berrak.

Vaka sayısının artmaya devam ettiği her gün, Venedik'teki yunuslar limanlara daha da yaklaşıyor. Şimdilerde, orada görmeye alışık olduğumuz, 'normal' yaşantımızda adeta orayla bütünleşmiş, turistlerle dolu gondolların geçtiği sulara yıllardır göremediğimiz balıklar ve kuğular yüzüyor. Bizi evlerimizde kalmak durumunda bırakan bu virüsün çıktığı ülkede, Çin'de, fabrikalardan çıkan gazlarla kirlenmiş hava, bu pandemi sürecinde yıllardır ilk defa bu kadar temiz. Her yıl, yüzlerce turistin gittiği Tayland'da tam 20 yıldır görmediğimiz kaplumbağalar bugünlerde sahildeleler.

Yıllar boyunca, yavaş yavaş kendi alanımızmış gibi işgal ettiğimiz her türlü yerde şu anda aslında oralarda yaşaması gereken canlıları görüyoruz. Ve en üzücü yanı da, yeniden görmeye başladığımız canlılara, temiz suya ve temiz havaya 'anormal' bir durummuş gibi yaklaşıyoruz. Her tarafa diktiğimiz binalarla, var olanlar yetmiyormuş gibi açılan yeni yollarla, içinde yaşadığımız 'tüketim toplumuna' hizmet etmek için durmadan çalışan fabrikalarla ve hakkında sürekli söylendiğimiz trafikle doğaya ne kadar zarar verdiğimizizi hiç fark etmiyormuşuz. Tüm bu 'normal' hayatımızda yer alan şeylerin değişmek zorunda kaldığı bu günlerde, fayda görebilmiş tek şey, öncesinde her gün zarar gösterdiğimiz doğa oldu. Bizlerin evde kaldığı günler devam ettikçe, doğa kendine ait olan her yeri geri almaya devam edecek. Buradan tüm insanlık olarak, bize verilmek istenen mesajı alıp, bir ders çıkarmamız gerektiğine inanıyorum. Çünkü şu anda içinde bulunduğumuz durum her ne kadar hepimize 'ütopik' gelse de belki de en başından beri olması gereken buydu.

KIM JONG UN ÖLDÜ MÜ? DOĞU ALEMDAR

Son zamanlarda Kuzey Kore lideri ve ünlü diktatör Kim Jong Un hakkında söylentilerin ortaya çıktığını biliyoruz. Kiminiz tüm dünyayı etkileyen Corona Virüsüne yakalandığını duymuşken, kiminiz başarısız bir kalp ameliyatı sonrasında hastanede hayatını kaybettiğini duymuş olabilir. Peki Kim Jong Un'a gerçekten ne oldu? Neden uzun bir süredir kimse onu görmedi? Dünyanın en tehlikeli ülkelerinden birinin başındaki diktatör öldüyse ne olur?

Ölümü hakkında söylentiler 15 Nisan'da hem ülkesi hem de kendisi için çok önemli bir yıldönümü olan dedesinin doğum gününü kaçırmasıyla başladı.

Ünlü diktatörün daha önceden de uzun zaman aralıkları boyunca halkın gözünden kaçtığı bilinmekteydi ama bu sefer olaylar farklı bir yönde ilerledi.

Birkaç gün sonra, güvenilir olarak geçen ve Kuzey Kore'den kaçan halkın yazdığı bir haber kaynağı ünlü diktatörün bir kalp ameliyatından çıktığını ve iyileşme sürecinde olduğunu yazdı.

Son olarak dünyanın çeşitli gazetecileri istihbarat alanında çalışan kaynaklarından diktatörün ölüm tehlikesi altında olduğunu ya da ölmüş bile olabileceğini rapor ettiler. Güney Kore hükümeti diktatörün öldüğü hakkında çıkan haberleri doğrulamamıştır. Dolayısıyla bu söylentilerin ortaya çıkışını inceleyecek olursak kesin kanıtlanabilir hiçbir bilgi olmadığını görürüz.

Kuzey Kore, diktatörün ölmüş olduğu söylentilerini yalanlayıp onun bir fabrika açılışında çekilen görüntülerini yayınlamıştır. Bu görüntülere rağmen söylentiler sosyal medya tarafından yayılmaya ve büyümeye devam ediyor. Bazı kesimler diktatörün bu görüntülerinde sıklıkla koruma için kullandığı ona tıpatıp benzeyen sahte ikizlerinden birini kullandığına inanıyor.

Eğer Kim Jong Un ölürse ülkenin başına geçecek olan kişi, diktatörün kız kardeşi Kim Yo Jong olacaktır. Dünyanın en tehlikeli ülkelerinden biri olarak bilinen bu diktatörlüğünün başında bir kadının geçmesi oldukça olağan dışı bir durum olacağından dolayı birçok insan bu gelişmenin ülkede şiddetli bir askeri darbeye neden olabileceğini de düşünüyor.

Sonuç olarak, Kim Jong Un'un ölmüş olduğuna dair somut bir kanıt daha ortaya çıkmamış olsa da bu kadar uzun bir süreliğine halkına görünmemesi ülkede bir şeyler oluyor olabileceğini gösteriyor. Hepimizin bir gözünün haberlerde olduğu bu zamanlarda, Kuzey Kore hakkındaki gelişmeleri de takip etmenizi öneririm.

KARANTİNA GÜNLERİ

İPEK ERSANLI

Mayısın gelişi ile yazın o ılık havasını yavaş yavaş hissetmeye başlamışken güzel haberler de bizi buldu. Kimimize yıllar kadar uzun, kimimize bir haftadan bile kısa gelen bu pandemi sürecinde belki milyonlarca düşünce var hepimizin aklında. Bu süreçte evden asla çıkmamak ise bana sadece İstanbul'u düşündürür oldu. Sahi, her gün boğazdan geçen o vapurlara şimdi kim biniyor? Boğazı seyretmek, sahildeki küçük büfelerde balık ekmek yemek, sarı dolmuşları kovalamak ve daha nice günlük hayatımızın, İstanbul'da "koşturmaca" olarak adlandırdığımız bu yaşamın bir parçası olsa da içimizi ısıtan bu küçük şeylerden uzak ama bir o kadar da yakın olmak bu olağanüstü durumda ödediğimiz korkunç bir bedel oldu. Tıklım tıklım insan dolu ve egzoz kokulu İstanbul sokakları her geçen gün sessizliğini korumakla birlikte yazlıklarına hücum eden vatandaşlarımız ile beraber gittikçe ıssızlaşıyor. Sahilde Corona demeyip balık tutmaya devam eden tonton amcalarımız dışında boş köprüler ve gemilerle dolu, trafiğin t si kadar bile araba olmayan bir FSM ve Boğaz köprüsünün olduğu bir İstanbul'u görmek ne kadar şaşırtıcı ve ütöpik gelse de artık aşikâr olduğumuz bir durum. Her ne kadar balıkçı amcalar balık, yazlıklar ise İstanbul'dan kaçma peşinde olsa da biz de evlerimizde yarıda kalan hayatımızı doldurmaya çalışırken bos sayılmamalıyız.

Hepimizin aklında "şu evden çıkayım da" diye düşündüğü bunca fikir ve plan varken gün geçtikçe içimizdeki bu özgürlüğe kavuşma heyecanı büyüyor. Bu planların hepsini gerçekleştiremeyebilirsek de artık cumaları 4 saatliğine de olsa dışarı çıkıp, birkaç tanıdık yüz görüp (sosyal mesafeyi koruyarak!!) bir kösede kahve içebiliyor olacağız. Bunca zamandır evde olmaya nasıl alıştıysak, yavaş yavaş az da olsa dışarı çıkmaya da en kısa surede alışacağımızdan hiç şüphem yok. Dışarı çıkmak, havaların ısınması ve birbirimize ve ev dışındaki her yere duyduğumuz özlemin sürekli artması artık bizi evden kaçma senaryoları ile baş başa bıraksa da elimizde bize verilen 4 saat dışında hayata kaldığımız yerden devam etmek için başka bir vakit maalesef yok. Malum, biz "yaz var mı sence bu sene?" sorusuna bir cevap ararken vaka sayılarının azalması ve yavaş yavaş kuaförlerden alışveriş merkezlerine, rutinimizin bir parçası olan yerlerin yine hizmet vermeye başlaması yaz tatili ve yazın hayata bıraktığımız yerden devam edeceğimiz konusunda umut bağlamamızı sağlamaya devam ediyor. Evde ne kadar sıkılıp bunalsak da hayatımızda bir daha asla yaşamayacağımız bu pandemi durumunda hayatımızı dolu dolu yaşamaya devam etmeli ve içimizdeki umutla ayakta kalmaya devam etmeliyiz. Umudun evde size ayakta tutması ve dışarı çıktığınız kısa sürenin tadını çıkarmanız dileği ile.

GÜNEŞ YERİNDE HER ŞEY YOLUNDA SU YEŞİLDERE

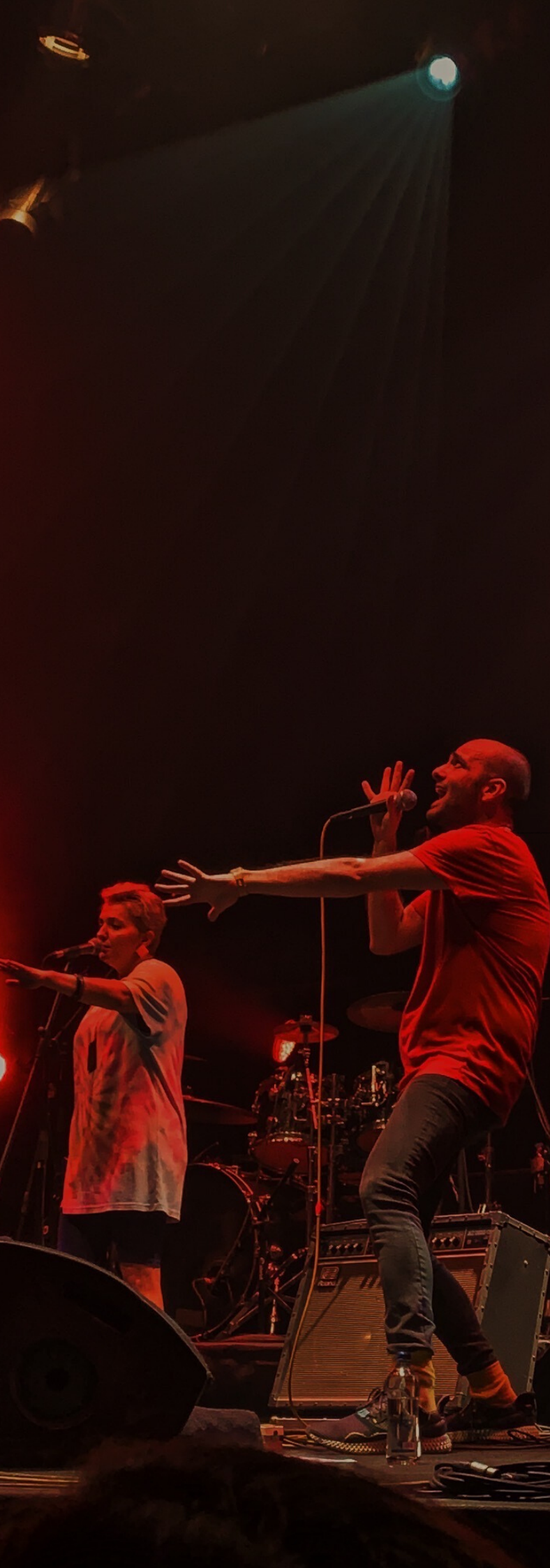
SBüyük Ev Ablukada, 2008 yılında İstanbul'da kurulmuş bir müzik grubudur. Kurulmasından itibaren "Full Faça" ve "FIRTINAYT" adında iki stüdyo albümü ve bir tane akustik konser kaydından oluşan "Ay Şuram Hâla Ağrıyor" albümünü çıkarmışlardır. Müzik türüne gelirse, ben diyeyim Indie Rock, siz deyin Alternative Rock. Sonuca bakarsak ortaya karışık ama hoşunuza giden müziklerden oluşan derlemeler diyebiliriz.

Bu otantik grup, bütün albümleri ve kayıtları kendi kurdukları plak şirketi olan "Olmadı Kaçarız" şirketinden çıkmakta. Siteye kaydolmak ve bilgilerini kaydetmek için de "Kaybol" kısmını kullanıyorsunuz. Bir bakıma olayın içinde kendini kaybediyorsunuz da denebilir. Şirket, Büyük Ev Ablukada'nın yanında Gaye Su Akyol ve Can Güngör'ün de albümlerini bastı. Grubun başka bir hoş özelliği de üyelerinin takma adları. Sağ baştan Afordisman Salihins, Bas Bariton, Bentek Sizhepiniz, Canavar Banavar, Galvaniz Gelbiraz ve Gelicem Nerdesin. Kim ya bunlar diyorsanız da belki nam-ı değer Canavar Banavar'ı Yalan Dünya Orçun deyince hatırlarsınız. Bartu Küçükçağlayan şarkıcı olmuş haberimiz yok valla!

"E hepsi iyi de ne farkı var bu grubun diğerlerinden şimdi?" sorusu aklınızda dolanıyor olabilir. Bence konser verirken olan enerjileri ve konserdekiler ile olan etkileşim farkı yaratıyor. Açıkçası Bartu'nun sahnenin ortasındaki zıplayışları ve danslarını görüp de yerinde durabilen kimse olduğunu düşünmüyorum. Bunun yanında konser verirken bile olan sohbet havası, rahat atmosferi kafa dağıtmak için tam da isteyebileceğiniz yer. Konser demişken iki tür konser olduğunu da söylemek lazım. Bir tanesi kopmalı, danslı "FIRTINAYT" konseri, diğeri ise daha sakin ve iç içe olan "Ay Şuram Hâla Ağrıyor" akustik konseri. İkisi de kendi içinde farklı bir havaya ve farklı bir kitleye sahip ama hangisine giderseniz gidin keyifli birkaç saatin sizi beklediğine emin olabilirsiniz yani.

Bu kadar konserleri övdük şimdi biraz da şarkılara bakalım artık. Bir dolu şarkı olduğu için ve ben hepsi hakkında konuşmaya başlarsam duramayacağım için seçtiğim birkaç tanesi hakkında biraz bahsedeyim.

En başta “HOŞÇAKAL KADAR”dan bahsetmek gerek bence. Benim ilk dinlediğim Büyük Ev Ablukada şarkısı olan bu 6 buçuk dakikalık şarkı sizi hem dans etmeye hem de farklı anılarınızı hatırlamaya itecek. Bence bu grubun en güzel özelliklerinden biri de şarkı sözlerinde kendini kaybedebiliyor olmanız. O kadar kaybediyorsunuz ki aklınızdan bir anda dün olan bir şey geçerken, bir yandan da 5 sene önce gerçekleşmiş çok da uzak gözüken üstü tozlu hatıralar. Aslında şarkı oldukça hüznü ve imalı sözlerle sahip olsa da arkadaki tempolu melodiyle harmanlanınca içindeki enerjinin dışarı çıkmasına engel olmak oldukça zor.

Biraz da “En Güzel Yerde Evin”den bahsedelim o zaman. Full Faça albümünde yer alan şarkı, biraz daha sakın ve yumuşak. Yine sözleri aşırı güzel olan bir şarkıyla karşımızdalar. Ayrılık ve eskiden değişimi konu alıyor. Ayrılık üzerine birçok şarkı olmasının yanında sözler o kadar akıllıca bir şekilde yazılıp yerleştirilmiş ki, hiç düşünemeyeceğiniz hisleri sizinle buluşturuyor. Özellikle de “Bu sefer mutsuzum ama keyfim yerinde” dizesine ilginizi çekmek istiyorum. İlk duyunca komik ve belki de saçma duyulsa da üstüne düşününce bize o kadar uzak olmayan bir kavram ki. Âdeta burnumuzun dibindekini

göremiyoruz. Aslında bakarsanız çoğu mutsuz olduğumuz zamanda keyfimiz yerinde. Bazen fark etmesek de gerçekte birbirinden çok da uzak olmayan konseptleri birleştirip sunmuşlar. Sizi bilmiyorum ama bence böyle aydınlanmalara ve farkındalıklara yol açıyor olması da grubun ne kadar özgün olduğunun kanıtı. E son olarak da en yeni şarkısı olan “ne deve ne kush”tan bahsedelim biraz. 2019 yılında Ezhel ile çıkardıkları bu kısacık şarkıda günümüzdeki anlayışlardan birkaçına eleştirilerin yapıldığını görmek mümkün. Özellikle “auto-tune”un ve gerçekliklerden kaçmaya çalışanların yerin dibine sokulduğu bir şarkı. Yine daha hareketli şarkılar tarafına yerleştirebileceğiniz bu şarkıyı da beğeneceğinize eminim.

Şimdi karantina konsere de gidemem, şarkılar da yetmiyor artık diyorsanız da sizi Bartu’nun Melikşah Altuntaş ile yaptığı Instagram canlı yayını Mücbir Sebepler’e çağırıyorum. Magazin programı diye başlayıp en sonunda “talk show” edasına dönmüş 1 saatlik bu canlı yayınların karantinadaki motivasyonunuz olacağına eminim. Kaos üstüne kaos olan, ünlülerin yayında kalmak için (!!!) birbirlerini yediği, belediyelerin yorumlarda kendilerini gösterdikleri, reklamlarla dolu canlı yayın buradaysan j’ye bas!

KÜÇÜK ŞEYLERİN DEĞERİ

ZEYNEP EREN

Neredeyse tüm dünyanın haftalardır ve aylardır evde kaldığı bu süreçte, hepimiz bir takım şeylerin değerini, güzelliğini daha iyi anladık. Sevdiklerimize sarılmamak, arkadaşlarımızı ve yakınlarımızı görmemek ve hayatımız boyunca yaptığımız, bize normal gelen ancak şu an düşününce, bir ayrıcalık ve lüks olan şeyler. Dışarı çıkıp yürümek olsun, markete gitmek bile, çoğumuz için alışıldığın dışında artık. Bu zor zamanlarda, hepimizin kendimize ayırabileceği bolca zamanımız oldu. Normal yaşantımızda sadece okuldan eve döndüğümüzde gördüğümüz ailemizle, neredeyse 2 aydır her gün birlikteydik. Ailelerimizle vakit geçirme şansına sahip olmamızın güzelliği yanında, tabiki hayatımızı beraber sürdürdüğümüz ikinci ailemizi de göremez olduk. Sabah 6'da kalkıp öğlen 4'e kadar beraber olduğumuz, bazen okuldan sonra dahi birlikte vakit geçirdiğimiz ve hafta sonları birlikte eğlendiğimiz arkadaşlarımız. Pandemi öncesi, arkadaşlarla buluşmak hepimizin hayatındaki en normal ve günlük aktivitelerden biriydi. Beraber yemeğe gitmek, birbirlerimizin evine gelmek olsun, şu an 2 aydır birbirimizi göremiyoruz. Tabiki, hepimiz en yakınlarımızı özlemiş olsak da, bu süreç çoğumuza arkadaşlığın, aileyle vakit geçirmenin önemini gösterdi. Arkadaşlarımız dışında bir diğer özlediğimiz şey ise evlerimizin dışında olmak. Yürüyüşe çıkabilmek, gezmek ve belki de bazılarımız için okula gitmek haftalardır özlemimizi çektiğimiz şeyler. Tabiki bu süreçte evimizde, sağlıklı ve güvenli olduğumuz için çok şanslıyız ancak normal olarak, hepimiz eski hayatımıza da dönmek istiyoruz. Bu durumlar içinde, belki evet, çoğumuz için özlediğimiz şeyler çok normal durumlar ancak ülkemizde ve dünyada, özlediğimiz çoğu şeyi hayatlarında görmemiş ve yapmamış insanlar var ve olmaya devam edecek. Karantina süreci bittiğinde de eminim, herkes için çok daha farklı bir süreç olacak. Umarım herkes yaşanan olaylardan en azından bir şeyler çıkarmıştır ve normalleşmeye başladığımızda, eski dünyaya dönmüş olmayız. Bu üzücü süreç içinde en azından benim anladığım önemli şeylerden biri, önceden yaşantımızda gerçekleşen çoğu şeyin aslında ufak detaylar olduğu. Bir yere gidemediğimiz, bir şeyi almadığımız için üzülmek aslında hiçbir şeymiş şu ana kıyaslarsak. İstesek de hiç birimiz yapamıyoruz, çıkamıyoruz şu an. Sevdiklerimizle, büyüklerimiz, arkadaşlarımızla geçirdiğimiz vaktin ne kadar değerli olduğu, bir diğeri de. Ayrılırken sarılmadan, görüşürüz demeden ayrılmanın ne kadar yanlış olduğu. Yarın ne olacağını hiç birimiz bilmiyoruz, bilmiyorduk. Arkadaşlarımızı, öğretmenlerimi, veya ailemin diğer bireylerini 2 ay göremeyeceğim aklıma gelmezdi en son gördüğümde hepsini. Bu yüzden, bundan sonra, hayatımızdaki her küçük detay, en güzeliymiş gibi sevinelim, her sevdiğimizi son görüşümüz gibi sarılalım. Hayatımızın ve hayatımızdakilerin değerini bilelim.

KRİZ DÖNEMİNDE YARATICILIK NENSİ SARANGA

Bu Covid-19 süreci ekonomiyi çökertti, günlük hayatımızı alt üst etti ama aynı zamanda bu evde kalma sürecinde, ne kadar güçlü ve yaratıcı olabileceğimizi de gösterdi. Bildiğiniz üzere, birçok meslek bu pandemi den zarar gördü. Bunun yanında çoğu meslekte bu süreci bir fırsat bilip geliştirdi. Örneğin fotoğrafçılık. Düşününce internet üzerinden yönetilmesi en zor mesleklerden bir tanesi. Bu kısıtlı zamanlarda fotoğrafçıların yaratıcı olup kutunun dışında düşünmeleri gerektiği ve yoktan çözüm ürettikleri.

Fotoğrafçılar genellikle dış dünyada büyük resme odaklanırlar, fakat kapalı kaldıkları bu süreçte, küçük resme odaklanmaktan başka çareleri kalmadı. Bu nedenle, dört duvar arasındaki güzelliği görmeleri gerektiği. Evde kaldıkça yakınlarındaki eşyaların ilginç yanlarını gördüler. Bunu da #EvdeÇek başlığı altında yarışmaya çevirdiler.

Yeni normalimiz sosyal mesafe olduğu için, fotoğrafçılar, tasarımcılar, makyözler ve modeller için bir araya gelmek imkansız hale geldi. Bunun sonucu olarak her ülkeden modeller, artık sanal fotoğraf çekimleri ile mesleklerini sürdürüyorlar. Sanal fotoğrafçılık, geleneksel çekimin yeniden yapılandırılmış hali oldu. Bu meslekler yüz yüze görüşmeden yeniden düzenlemenin ve yaratmanın bir yolunu bulurken, modellerin üzerine daha çok yük bindi. Ünlü model Terumi Murao şöyle anlatmış: "Çekim öncesi genellikle tripod ışıklandırması ile set için bir arka plan hazırlıyorum. Sonra video çekiminin yaratıcı yönetmenine bağlanıyorum. Bana ekipmanı kurmamda yardımcı oluyor ve yaratıcı fikirler sunuyor.

Stilist ve makyöz ile görüntülü sohbet üzerinden konuşuyorum ve dış görünüşümü düzeltiyorlar.

Her şeyi ayarladıktan sonra, bir cihaz ile Facetime veya Zoom'dan bağlanıyorum, beni yönlendiriyorlar. Başka bir cihazdan ise, video kaydediyorum ve fotoğraf çekiyorum." Murao'un da anlattığına göre bir zamanlar her şey onlar için yapıyorken, şimdi her şeyi kendileri yapmak zorunda kaldılar. Bu nedenle çekimler sonrasında modeller çok yorgun düştüler.

Normalde bir çekimde her şey fotoğrafçının elindedir. Fakat sanal çekimi kontrol edemedikleri için daha savunmasız ve doğal resimler ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu da fotoğrafçıların yeni bir bakış açısına sahip olmasına sebep olmuştur. Bu yeni bakış açısı ise, güzel fotoğraf çekmek değil, olduğun gibi çekmek haline gelmiştir.

Ünlü Fotoğrafçılar karantina ile nasıl başa çıkıyorlar?

BİZİ BİZ YAPAN ŞEY: YEMEK

ZEYNEP ŞENER

Yemek; en temel ihtiyacımız, mutluluk kaynağımız ve kültürel kimliğimiz. Evrime bakıldığında insanın otçuldan hepçile geçmesi sayesinde evrimleşmesi kelimenin tam anlamıyla yemeğin bizi biz yapan şey olduğunu yansıtıyor. Et tüketimiyle başlayan zihinsel gelişimimiz olmasaydı belki de günümüzde "homo sapiens" var olmayacaktı. Bu nedenle yemek bizi evrimleştirdi desek yeridir. Peki biz nasıl yemeği evrimleştirdik? İlk başta yaşamsal bir ihtiyaç olan yemek nasıl oldu da kültürel bir kimlik haline geldi?

Beslenmeyi diğer ihtiyaçlardan ayıran özellik interaktif olması ve insan katkısına ihtiyaç duymasındır. Su herkes için su, hava herkes için hava iken söz konusu yemek olunca insanın kişisel bağı ortaya çıkar. Yaşımız büyüdükçe yediğimiz yemekler kültürel kimliğimizi şekillendirerek bir topluma ait hissetmemizi sağlar. Eminim ki karantinada olduğumuz bu son haftada en çok özlediğiniz yemekler arasında çıtır çıtır bir lahmacun, gecenin bir saatinde yenen ekmek arası kokoreç veya bol sarımsaklı bir mantı vardır. Fark ettiyseniz son cümleyi okurken yüksek ihtimalle en az bir anınız canlandı, çünkü yemekler hikayeler anlatır. 'Gecenin bir saatinde yenen kokoreç' diyorum çünkü kokoreci tek başına yazmak haksızlık olur, o sadece bir besinden ibaret değil aynı zamanda kültürümüzün bir parçasıdır. Veya mantı, Amerika'da şaşkınlıkla menüden mantı olarak sipariş verdiğim ancak mantıya olabilecek en uzak gelen şey bile bana ailemle oturduğum sofraları hatırlatmıştı. Yani kültürünüzden ne kadar ayrı olursanız olun tek bir koku bile size kilometrelerce öteye götürebilir.

Öte yandan yemekler insanı zamanda yolculuğa çıkarır. Mesela bir İtalyan'ın evine gittiğinizde çok büyük olasılıkla yıllar boyunca nesilden nesile aktarılan bir ekşi maya bulabilirsiniz. Sizden otuz sene öncesinde yaşamış birinin mahsulünden yararlanarak onlarla aranızda hiç tanımasanız bile bir iletişim oluşur. Ki aslında bu duyguyu yalnızca atalarımızdan değil dünyanın herhangi bir yerinden bir tarif denediğimizde de hissederiz. Bu o kişinin küçük de olsa hayatından bir kesiti yaşamamızı sağlar. Globalleşen dünyamızda da buna sık sık rastlarız.

Yemek artık birbirimizi tanımak için yeni bir haline gelmiştir. Paylaşılan tarifler dünyanın dört bir yanından insanı bir araya getirerek empati duygusunu geliştirir. Yediğiniz yemek o ülkenin kültürü ve yaşam koşulları hakkında çok şey anlatır. Ünlü yemek kitabı yazarı Claudia Roden bir TEDx konuşmasında İspanyol mutfağının kökenlerine dikkat çeker. Kimi Roma, kimi Yahudi kimi de Arap kökenli olduğunu savunurken kendisi bir yerliye danışır ve yerli mutfağın Arap ve Yahudi kökenden olduğunu domuzu nasıl pişirdiğimizden anlarsınız der. İronik gelse de sonradan Claudia Hristiyanlığa geçen Arap ve Yahudilerin kuzuyu pişirme biçimini domuza uyguladıklarını öğrenir ve bu nedenle domuzun kimyon taneleriyle piştiğine yalnızca İspanya'da tanıklık edebilirsiniz. Bunun gibi daha birçok hikâyeyi ve tarihsel gelişmeleri anlamamızı sağlayan bağ yemek olmuştur.

Anılarımızı, kültürümüzü ve benliğimizi oluşturan yemek bu nedenle benim için her zaman bir ilgi kaynağı ve hobidir. Bir tarifi pişirdiğinizde kendinizi başkasının yerinde hissetmekten tutun bir kültürün tarihsel gelişimini anlamaya kadar yemek bize birçok şey aktarır. Aynı zamanda da çevresinde gelişen anıların ömür boyu bir mutfakta saklanmasına vesile olur. Her ne kadar insanlar yemeğe yüzeysel baksa da ben her zaman derinliğinde neyin olduğunu araştıran kişi olacağım çünkü yemekler bin bir türlü hikayeyle her zaman sizi bekliyor olacaktır.

NE İZLESEK? NE OKUSAK? MAYA ASHABOĞLU

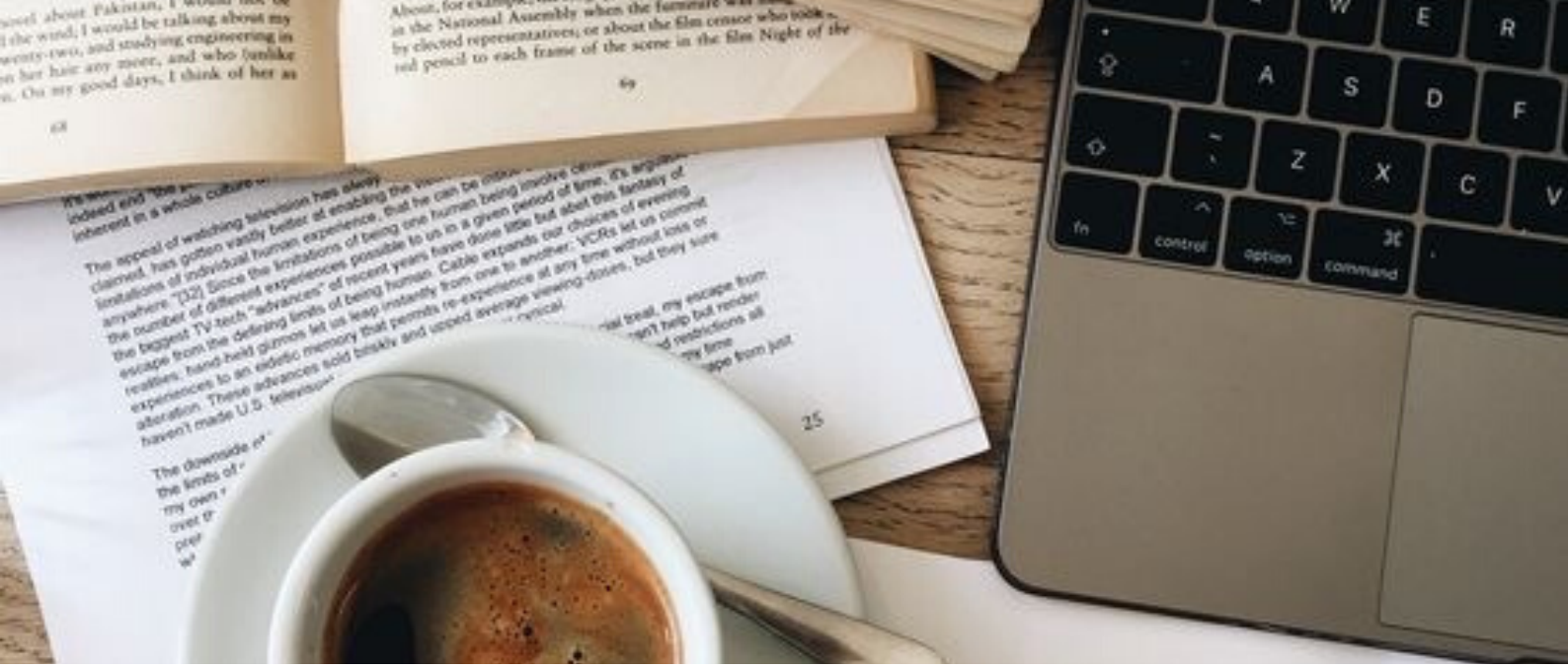
Karantinaya girdiğimizden beri sürekli arkadaşlarımızla telefodayız. Ve her sohbetimizin ilk sorularından biri 'Ne izliyorsun?' olmaya başladı. Günün her saatini evde geçirdiğimiz bu süre boyunca birbirimizden öğrenmek istediğimiz ilk şey artık dizi ve film tavsiyeleri. Bu kadar boş vakitte başka yapacak şey bulmakta zorlanıyoruz. Umarım karantinanız iyi geçiyordur, keyfiniz yerindedir. Sizinle karantina boyunca izlediğim veya okuduğum bazı şeyleri paylaşmak çok isterim. Belki ne yapacağınızı şaşırdığınız, artık evde oturmaya dayanamadığınız saatlerden birkaçına çözüm bulmuş oluruz. Farklı tipte diziler/kitaplardan bahsedeceğim, böylece sadece tek bir insan grubuna hitap etmemiş olurum. Her tavsiyem hakkında biraz bilgi de vereceğim. Umarım faydalı olur.

Yeni bir dizi tavsiyesiyle başlayalım. Birçoğunuzun görmüş olabileceği üzere üç hafta önce Michael Jordan'ın belgeseli yayınlanmaya başladı. 'The Last Dance' adlı bu dizi Amerika saatiyle her Pazar akşamı ESPN'de 40 dakikalık iki bölüm halinde yayınlanıyor. Ertesi gün ise Netflix'e geliyor. Dizi Michael Jordan'ın hayatı ve bakış açısını anlatıyor. NBA takımı Chicago Bulls'un MJ ile altıncı şampiyonluğuna doğru giden sezonu konu alıyor. Dizi boyunca Jordan'ın inanılmaz kazanma arzusu ve başarıya giden adımları izleyen herkesi hayran bırakıyor. Bulls'un bu takımla son sezonu olacağı bilindiğinden takımın koçu, Phil Jackson, 1997-98 sezonuna 'The Last Dance' adını vermiş. Andy Thompson adlı bir yapımcı NBA'den özel izin alarak bu sezon boyunca takımı kaydetmiş. Takımı yolda, antremanlarda, maçlarda yakından takip ederek bu görüntüleri kayıt altına almış. Sezon sonunda 500 saatlik videoya sahiplermiş. Hem bu görüntülerden hem de sonradan yapılan röportajlardan oluşan bu diziyi kesinlikle çok tavsiye ederim.

Son zamanlarda okuduğum ve çok beğendiğim kitaplardan biri ise 'All the Bright Places'. Romantik ve dramatik olan bu kitap o kadar sürükleyiciydi ki iki günde bitirdim. Kitap Jennifer Niven tarafından yazılmış, 2015 senesinde yayınlanmıştır. The Fault In Ours Stars'a benzediğini söyleyebilirim. Bu kitabın duygusal hikayesi beni çok etkiledi. Aile, sağlık, arkadaşlık, aşk, değişim gibi pek çok konuyu ele alıyor. Aslında bu sene bu kitabın filmi de çıktı. Ben izlemedim ama izleyen arkadaşlarım beğendiklerini söylüyorlardı. Niven, hikayeyi kendi hayatında yaşadığı olaylardan esinlenerek yazmış. Sevdiği ve kaybettiği bu çocuğun hayatında bıraktığı izden o kadar etkilenmiş ki 15 sene sonra bununla alakalı bir hikaye kaleme almak istemiş. Okumak için romantik bir hikaye arıyorsanız hem zevk alacağınız hem de ağlayacağınız bu kitabı öneririm.

Son olarak ise bir film tavsiye edeceğim. 'Knives Out' adlı bu film bir cinayetin çözümlenmesini çok farklı bir bakış açısından ele alıyor. Hem dram hem komedi içeriyor. Geçen sene çıkan bu filmde birçok ünlü oyuncu yer alıyor. Filmde bir dedektif cinayeti kimin işlediğini bulmaya çalışırken kendisini karmaşık bir ailenin ortasında buluyor. Filmin yönetmeni Rian Johnson, Star Wars: The Last Jedi'nin yönetmeni. Ve bu film Johnson'un tamamen dijital ortamda çektiği ilk film. Hem heyecanlı hem komik bir film ve kesinlikle izlemeye değer.

VERİMLİLİK YARIŞI DERİN ÇAKMAK

Karantina süreci ile birlikte hepimizin hayatlarında büyük değişiklikler oldu. Evlerimizde kapalı kaldığımız bugünlerde herkes bu yeni hayata adapte olmak için bir uğraş içerisinde adeta. Kimisi yemek yapmakta, kimisi resim çizmekte, kimisi dizi/film izlemekte, kimisi kitap okumakta, kimisi spor yapmakta buldu bu uğraşın sonunu. Herkes vaktini farklı bir şey ile değerlendirirken bunları paylaşmadan durmuyor ve ev hayatını dünyanın gözlerinin önüne seriyor adeta. Birbirimizi görmememize rağmen kimin evinde ne oluyor haberimizin olduğu bu süreçte sosyal medya hepimizin vazgeçilmezi haline gelmiş durumda. Sosyal bir canlı olan insan, evde olduğu süreçte modern teknolojinin yardımı ile birbirinden kopmuyor, birçok durumda ortak paydalarda buluşup daha da yaklaşıyor hatta. Online derslerden, tartışma gruplarına, kitap kulüplerine kadar yeni konseptler ortaya çıkıyor, eskileri de ekranlara taşınıyor. İnsanlar karantina sebebiyle evde kaldıkları bu süreci verimli geçirip, hayatlarımızın eski temposunda yapamadıklarını yapmak istiyor. Ancak tüm bunların sosyal medyadaki yeri büyüdükçe ve aşırılaştıkça insanlardan tepki çekmeye başladı. Küresel bir salgın sırasında insanların ekşi mayalı ekmek ve on dakikalık karın kası antrenmanları birçok sosyal medya uygulamasını kaplamaya başladı. Verimli zaman geçirmek, insanın kendi için değerli bir şey yapmasından çıktı ve bir yarışına döndü. Yaptığını paylaşmak, yapmanın önüne geçti. Daha önce başımıza gelmeyen, bilmediğimiz sularda yüzdüğümüz bu günlerde insanların süreci atlatmak için denediği yöntemleri paylaşmasında bir sorun olmamasıyla beraber bunu bir zorunluluk haline getirmemek ve kendini tanıyarak hareket etmek de çok önemli. İnsanlar her gününün her saniyesini küresel bir salgın sırasında verimli geçirmek zorunda değil diye de bunu yapan insanları linç etmek ne kadar doğru tartışılır. Linç toplumu haline gelmemizden kaynaklanan bu insanların hatasını arama merakı artık kendini aşmış ve hayatlarımızı yönetir hale gelmiş durumda. Birçok insanı herhangi bir paylaşım yapmadan önce “bu bir yarış değil” gibi samimiyezsiz açıklamalara iten bu linç, bu zorlu süreci olduğundan da zorlaştırmış durumda. Açıkçası, içinden çıktığımız eski tempoyu düşününce kimin ne yaptığını düşünmediğimiz, kendimizi yarışa sokmamakla birlikte bu verimlilik yarışına girenleri de linç etmediğimiz, kendi mutlu olduğumuz şekilde zamanı geçirmemiz ve gereken tüm tedbirleri aldığımız bir dönem bana en mantıklısı gibi geliyor. Kimi günümü verimli kimi günümüz hiçbir şey yapmadan geçirdiğim bu karantina süresinde de kimsenin ne yaptığını umursamayanlardan olduğum için kendimle gurur duyuyorum bir bakıma. Umursayınca iş “Ekşi mayalı ekmek tarifi mi koymuş? Gözümüze karantinasını ne kadar verimli geçirdiğini sokmaya çalışıyor” gibi saçma diyaloglara girmek zorunda kalıyorsun.

ANNELER GÜNÜ

SUNA ŞENTÜRK

Her zaman ne düşündüğümüzü ve nasıl hissettiğimizi bir bakışta anlayan, zaman zaman tartışsak da bizleri koşulsuz seven annelere hediye etmişler bugünü. Doğduğumuz andan beri bize tanımlanamayacak güçte bir sevgiyle sahip çıkan, hep iyiliğimizi isteyen ve doğru yolu bulmayı öğreten annelere borcumuzu, tek bir günle ödemek mümkün değil.

İçinde “annelik” duygusunu taşıyan herkese minnettarlığımızı ifade etmemiz gerek bu özel günde. Dünyaya geldiğimiz andan itibaren, iyi ve kötü her anımızda bize destek olan, yargılamadan öğreten ve karşılıksız seven annelerin değeri her gün bilinmeli. Belki biraz klişe ama, üstümüzde en çok emeği olan ilk öğretmenlerimiz onlar. Okulda, gelişmek amacıyla alınan eğitimin kazandırdıkları, bir annenin çocuğuna öğrettiği değerler olmadan anlamsız kalırdı. Saygı duymayı, sevmeyi, şefkatli ve dürüst olmayı çocuklarına öğreterek en temel ve gerekli eğitimi gerçekleştiren anneler, sonsuz teşekkürü hak ediyor.

Edilen kavgaların ve yaşanan sorunların hiçbirisi, içinde “annelik” duygusu taşıyan herhangi birini en sevdiği öğrencilerinden ayırmak için yeterli değildir. Ne olursa olsun çocuğu için endişelenen ve onun mutsuzluğuyla üzülen anneler, çocuklarını korumaktan asla vazgeçmezler. Bazen birlikte çıktıkları yollar daralsa ve zorlaşsa da, kendini “anne” olarak hissedenenlerin öğrencilerine duydukları sonsuz sevgiyle, ilerlemeye devam ederler.

Bu özel günde, yaptıkları fedakarlıklar ve gösterdikleri şefkatle bizleri en doğru yolda ileri taşımaya çalışan annelerin tükenmeyen sevgisini ve sabrını anlamamız zor. Belki bazen bunu anlamak ve bir “anne” gibi sevmek zor olsa da, onlara teşekkür etmek çok kolay.

Bütün annelere her şey için teşekkür ediyor ve bu özel günlerini kutluyoruz...

